

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Co/56/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817204775
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Záleská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3817204775.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Záleskej a členov senátu JUDr. Ivicy Čelkovej a Mgr. Ivana Kubínyiho v právnej veci žalobkyne B.. W. S., nar. XX.X.XXXX, bytom A. XXX/XX, XXX XX S., právne zastúpená Podhorský & Partners, s.r.o., so sídlom Ventúrska 1, 811 01 Bratislava, IČO: 46 962 000, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie sumy 675,05 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného a žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 11Csp/46/2017-151 zo dňa 7. marca 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a výroku IV. **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 11Csp/46/2017-151 zo dňa 7. marca 2019 výrokom I. žalobu o zaplatenie sumy 675,05 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 14.3.2017 až do zaplatenia zamietol, výrokom II. zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 400 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom III. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a výrokom IV. priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 45,76 % voči žalobkyni s poukazom na § 107 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 CSP. V odôvodnení rozhodnutia uviedol že, žalobkyňa sa žalobou domáhala prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu o vydanie platobného rozkazu, ktorým jej súd prisúdi sumu 675,05 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 14.3.2017 do zaplatenia a uplatnila aj trovy konania. Žalobu odôvodnila tým, že uzavrela so žalovaným dňa 25.11.2009 Zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyni sumu vo výške 1.294,56 eur. Žalovaný však poskytol menej, ako bolo zmluvnými stranami dohodnuté. Vo veci sa viedlo súdne konanie na OS PD sp. zn. 13C/145/2014, v ktorom žalovaný žaloval žalobkyňu na zaplatenie sumy 657,32 eur s príslušenstvom, no konajúci súd žalobu zamietol v celom rozsahu, lebo mal za to, že Zmluva o revolvingovom úvere je neplatná, lebo nedošlo k uzavretiu zmluvy v písomnej forme, teda peňažné prostriedky, ktoré poskytol žalovaný žalobkyni jej boli poskytnuté bez právneho dôvodu. Bolo v konaní preukázané, že žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 1.166,40 eur a žalobkyňa z tohto úveru splatila žalovanému sumu 1.841,45 eur. Ďalej uviedla, že vykonaným dokazovaním v tomto konaní bolo preukázané, že žalobkyňa splatila, vrátila žalovanému sumu 1.841,45 eur aj napriek skutočnosti, že žalovaný poskytol žalobkyni finančné prostriedky len vo výške 1.166,40 eur. Žalovanému preto vznikla povinnosť vrátiť ich z titulu bezdôvodného obohatenia žalobkyne. Žalobkyňa poskytnutú sumu vrátila, dokonca ju preplatila. Na základe uvedeného sa žalovaný bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne vo výške 675,05 eur, t. j. suma uhradená navyše zo strany žalobkyne žalovanému. Po právnej stránke žalobu odôvodnil § 451 ods.1 Občianskeho zákonníka.

Poukázala na niektoré rozhodnutia krajských súdov, čo sa týka otázky 10-ročnej premlčacej doby. Uplatnila aj úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd na návrh žalobkyne vydal dňa 24. marca 2017 platobný rozkaz, ktorým vyhovel žalobe žalobkyne. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný odpor. OS PD rozhodol rozsudkom zo dňa 4. februára 2015 sp. zn. 13C/145/2014, ktorým sa navrhovateľ PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. so sídlom Bratislava domáhal voči odporkyni B.. W. S., bytom M. za účasti vedľajšieho účastníka Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom Bratislava o zaplatenie sumy 657,32 eur s príslušenstvom tak, že konanie o sumu 126,17 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 657,32 eur za deň 6.11.2011 zastavil, návrh v prevyšujúcej časti zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že odporkyni náhradu trov konania nepriznal a navrhovateľ je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov právneho zastúpenia v sume 61,04 eur na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 3. septembra 2015. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva, že súd skúmal samotnú Zmluvu o revolvingovom úvere zo dňa 27.11.2009, ktorá vytvára právny rámec vzťahu medzi oprávneným ako veriteľom a odporkyňou ako dlžníkom a dospel k záveru, že tento právny vzťah, ktorý mal byť založený zmluvou označenou ako „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere“ je potrebné posudzovať podľa ustanovení o spotrebiteľskom práve a nevyhnutnou súčasťou tejto zmluvy sú aj „Zmluvné dojednania o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT, spol. s.r.o.“. Súd dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal, že by návrh vyplnený v bode 6 Žiadosti alebo navrhnutý obsah zmluvy v Oznámení veriteľa o schválení úveru bol totožný so žiadosťou dlžníka, resp., že by takýto nový návrh dlžník v súlade s § 44 ods. 1 a § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka prijal, teda, že by návrh bol totožný alebo obdobný s prijatým návrhom veriteľa a bolo by to urobené písomnou formou. Keďže nedošlo k uzavretiu zmluvy v písomnej forme tak, ako to pre jej platnosť vyžaduje zákon v súlade s § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, považoval súd úkon za neplatný právny úkon a teda podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Keďže odporkyňa obdržala z titulu úveru dňa 27.11.2009 sumu 1.166,40 eur (po započítaní odmeny za odklad splátok vo výške 128,16 eur v zmysle bodu 8 Zmluvy) a navrhovateľovi zaplatila dňa 16.12.2013 sumu 1.715,68 eur a celkom do dňa rozhodnutia súdu 1.841,45 eur, je návrh navrhovateľa podaný nedôvodne už aj z toho titulu, že odporkyňa zaplatila navrhovateľovi viac ako bola povinná zaplatiť. Vzhľadom k tomu, že ide o nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, súd prihliadol z úradnej moci na premlčanie podľa § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. Súd posúdil Zmluvu o revolvingovom úvere za neplatnú, navrhovateľovi by v tomto prípade vznikol len nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia. Tento nárok sa však premlčal podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe, najneskôr v trojročnej objektívnej premlčacej dobe a to odo dňa, kedy došlo k poskytnutiu finančných prostriedkov, t. j. od 27.11.2009. Doba na uplatnenie nároku navrhovateľom tak uplynula 27.11.2011 a nárok navrhovateľ uplatnil na súde dňa 16.6.2014, teda po uplynutí premlčacej doby. Nárok navrhovateľa je preto aj z tohto dôvodu aj z dôvodu premlčania nedôvodný, ako to konštatoval prvoinštančný súd vo svojom odôvodnení. Súd mal za to, že konanie navrhovateľa pri poskytovaní úveru je v rozpore s dobrými mravmi, pretože navrhovateľ konal pri dojednaní o úrokoch v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko je úrok neprimeraný až úžernický. Dohodnuté úroky vo výške 70 % sú v rozpore tak, ako súd uviedol už vyššie, pretože prekračujú úrokovú sadzbu poskytovanú bankami za obdobné úvery. Súd návrh navrhovateľa zamietol v celom zostávajúcom rozsahu. Čo sa týka sumy 126,17 eur s príslušenstvom, súd konanie v tejto časti podľa § 96 ods.1, 3 OSP zastavil, nakoľko navrhovateľ pred začatím pojednávania zobral v tejto časti návrh späť. Voči tomuto rozsudku nebolo podané odvolanie a rozsudok sa stal právoplatný dňa 3. septembra 2015. Žalobkyňa písomným podaním zo dňa 22.12.2017 prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu rozšírila žalobu o sumu 800,- eur ako primerané finančné zadostučinenie, ktoré odôvodnila tým, že Zmluva o úvere obsahuje neprijateľné podmienky, neprimerane vysokú cenu úveru, čo nemožno hodnotiť inak ako zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu s minimálne nepriamym úmyslom získať majetkový prospech opísanými praktikami žalovaného v predchádzajúcich podaniach. Aj MS SR pri posudzovaní mnohých podnetov spotrebiteľov dospelo k záveru, že spotrebiteľské zmluvy obsahujú viaceré zmluvné podmienky zakomponované v zmluvách spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. ako neprijateľné; spoločnosť využíva finančnú situáciu spotrebiteľov a je potrebné podať podnet Združeniam na ochranu spotrebiteľov na zváženie podania žaloby proti spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. na súd. Žalobkyňa k nároku na primerané

finančné zadostučinenie uviedla, že Zmluva o úvere v konaní sp. zn. 13C/145/2015 je bezúročná a bez poplatkov vzhľadom na absenciu obsahových náležitostí zmluvy podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Konanie žalovaného v tomto konaní bolo v rozpore s dobrými mravmi. Poukázala na § 3 ods. 5 posledná veta zák. č. 250/2007 Z. z. - o ochrane spotrebiteľa, v zmysle ktorého má spotrebiteľ právo na primerané finančné zadostučinenie. Žiadna ujma ani hrozba ujmy sa v tomto prípade nevyžaduje s poukazom na § 217 ods. 1 CSP. Podmienkou práva spotrebiteľa na primerané finančné zadostučinenie nie je porušenie spotrebiteľskej zmluvy, ale konkrétne súdne konanie, v ktorom bol občan ako spotrebiteľ úspešný. V súvislosti s tým poukázala na rozsudok OS TN sp. zn. 16C/221/2014 zo dňa 6.3.2015, aj na uznesenie KS Prešov sp. zn. 18Co/34/2014 zo dňa 16.2.2015 a iné rozhodnutia, napr. KS Prešov sp. zn. 18Co/34/2014, KS Prešov sp. zn. 7Co/350/2015, KS Prešov sp. zn. 7Co/56/2017. Zdôraznila, že po 9.6.2013 právo na primerané finančné zadostučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považovala za primerané zaplatenie sumy 800,- eur ako primerané finančné zadostučinenie. Táto výška je odôvodnená charakterom zásahu do práv žalobkyne, ako aj údajným nárokom vo výške 657,32 eur, ktorý žalovaný uplatnil voči žalobkyni v pôvodnom konaní na Okresnom súde Prievidza sp. zn. 13C/145/2014 napriek tomu, že žalobkyňa úver preplatila o 675,05 eur. Spotrebiteľ nielen, že preplatil úver o sumu 675,05 eur, ale súčasne žalovaný podal voči nemu žalobu na zaplatenie 657,32 eur s príslušenstvom, čo spolu znamená, že žalovaný sa obohatil a chcel obohatiť sumu 1.332,27 eur (657,32 eur + 675,05 eur). Z tejto sumy 1.332,27 eur považuje žalobkyňa 60 % za primerané, teda 799,42 eur, zaokrúhlene 800,- eur. V súvislosti s tým poukázala na rozhodnutie KS Prešov sp. zn. 20Co/96/2013 zo dňa 28.10.2013. Prvoinštančný súd uznesením zo dňa 4. apríla 2018 pripustil zmenu žaloby - jej rozšírenie o primerané finančné zadostučinenie o sumu 800,- eur. Z výsluchu žalobkyne súd zistil, že Zmluvu o úvere podpísala v roku 2009 a bolo jej pripísaných na účet 1.166,40 eur. Žalovaný si stiahol z úveru nejaké poplatky. Splácala úver splátkami a to vkladom na účet do R., tak ako je to upravené v zmluve. Splátky uhrádzala nepravidelne alebo v nižších splátkach. Žalobkyňa sa skontaktovala s odľžovacou spoločnosťou, ktorá s ňou spolupracovala a splácala žalovanému nižšie splátky, čo žalovaný i akceptoval. Po roku 2015 žiadne splátky neuhrádzala a nepamätala si, kedy zaplatila poslednú splátku. V priebehu konania uviedla, že si nepamätá, či podpísala Dohodu o zrážkach zo mzdy, ale žalovaný požiadal jej zamestnávateľa o zrážky zo mzdy a zamestnávateľ jej i zrážal zo mzdy splátky podľa zmluvy za obdobie marec až júl 2010 a zrazil jej 474,60 eur. V priebehu konania uviedla, že zaplatila žalovanému okolo 1.800,- eur, ale úver preplatila. Nevedela o tom, že jej právny zástupca podal žalobu o bezdôvodné obohatenie až 16.3.2017, mohol ju podať skôr, ale spoliehala sa na jeho právnické vzdelanie a jeho pomoc. To, že žiadal súd o rozšírenie žaloby o sumu 800,- eur sa dozvedela len na pojednávaní dňa 7. marca 2019. O takomto návrhu nevedela, pričom ju jej právny zástupca o tomto rozšírení žaloby neinformoval a ani o sume, o ktorú žiadal rozšíriť žalobu. Žalobkyňa pracuje a jej mesačný príjem je v čistom okolo 860,- eur a z toho má zrážku 83,- eur mesačne a ďalšie splátky, ktoré uhrádza exekútorovi okolo 80,- eur. Mesačne platí inkaso 165,- eur. Má jednu vyživovaciu povinnosť, je rozvedená. Jej bývalý manžel jej neplatí na výživu dieťaťa. Ponechala na úvahu súdu ako rozhodne. Neuplatnila trovy konania. Súd uviedol že, pri posudzovaní otázky začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vychádza z ustálenej súdnej praxe, že pre jej začiatok je rozhodujúci okamih, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal, že pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie také okolnosti, ktoré sú relevantné pre uplatnenie jeho práva na súde. Súd zhodnotením skutkového stavu dospel k záveru, že žalobkyňa podala žalobu po uplynutí premlčacej doby, preto súd v časti, kde žiadala od žalovaného titulom bezdôvodného obohatenia sumu 675,05 eur s príslušenstvom žalobu zamietol. Čo sa týka ďalšieho nároku žalobkyne a to primeraného finančného zadostučinenia, ktoré uplatnila v sume 800,- eur, v tejto časti bol nárok dôvodný len sčasti. Žalobkyňa sa žalobou domáhala o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 675,05 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 14.3.2017 do zaplatenia vychádzajúc z právoplatného rozsudku OS PD č. k. 13C/145/2014, v ktorom z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že Zmluva o revolvingovom úvere je absolútne neplatný právny úkon, lebo nebola uzavretá písomnou formou, ktorú vyžaduje § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa zaplatila v čase vydania rozsudku č. k. 13C/145/2014 sumu 1.841,45 eur, pričom úver jej bol poskytnutý vo výške 1.166,40 eur. Keďže súd považuje zmluvu za neplatnú, žalovaný ako

veriteľ, keď prijal od žalobkyne finančné prostriedky nad poskytnutý úver sa bezdôvodne obohatil a takéto obohatenie žalobkyňa žiada vrátiť titulom bezdôvodného obohatenia (1.841,45 eur - 1.166,40 eur = 675,05 eur). Poukázala na to, že neuplynula objektívna premlčacia doba desať rokov. Žalobkyňa v priebehu konania rozšírila žalobu a žiadala od žalovaného primerané finančné zadostučinenie v sume 800,- eur, o ktorom rozšírení žalobkyňa nemala informáciu od svojho právneho zástupcu. Mala za to a vyplynulo to aj z rozsudku OS PD č. k. 13C/145/2014, že Zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 27.11.2009 bola uzavretá v rozpore so zákonom, je absolútne neplatná a uzavretá v rozpore s dobrými mravmi. Jej právny zástupca v písomnom stanovisku uviedol, že žiadna ujma a ani hrozba ujmy sa nevyžaduje pri priznaní primeraného finančného zadostučinenia, podmienkou je, že sa spotrebiteľ úspešne domohol na súde svojho práva. Túto sumu odôvodnil tým, že žalovaný sa obohatil o sumu 675,05 eur a 800,- eur považuje za primerané finančné zadostučinenie. Súd mal v konaní za preukázané a vyplýva to i z rozsudku OS PD č. k. 13C/145/2014 zo dňa 4. februára 2015, že prvoinštančný súd posúdil Zmluvu o revolvingovom úvere uzavretú dňa 27.11.2009 medzi veriteľom PROFI CREDIT Slovakia s.r.o. a dlžníčkou B.. W. S. za absolútne neplatný právny úkon, lebo žalobkyňa podpísala formulárovú žiadosť tak, ako to vyplýva zo zmluvných dojednaní bod 2.2.1, t. j., že sa zmluva uzatvára na predtlačovom formulári veriteľa, ale žiadosť posúdil ako návrh na uzavretie zmluvy, ale predmetná zmluva predložená ako dôkaz navrhovateľom nie je platnou zmluvou v súlade s § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, lebo si vyžaduje na platné uzavretie zmluvy písomnú formu. V konaní súd nemal preukázané, že by písomný návrh - žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru bol predložený dlžníčkou, bol prijatý veriteľom PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., nakoľko prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady alebo obmedzenia, resp. iné zmeny sa považuje ako za nový návrh. Keďže dlžníčka predložila veriteľovi formulárovú žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru v súlade s § 43a Občianskeho zákonníka, dali návrh na uzavretie zmluvy veriteľovi a v súlade s § 44 Občianskeho zákonníka by bola zmluva uzatvorená okamihom prijatia jeho návrhu, ale ak prijatie návrhu obsahuje zmeny, dodatky, výhrady a obmedzenia, je odmietnutím návrhu

a toto sa považuje v súlade s § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka za nový návrh, ktorý musí byť druhou stranou prijatý, t. j. dlžníkom. Z tohto dôvodu súd posúdil v konaní

č. k. 13C/145/2014 zmluvný vzťah tak, že nedošlo k uzavretiu zmluvy v písomnej forme, ako to vyžaduje § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nasl., teda ide o neplatný právny úkon

a účastníci konania sú povinní si vrátiť vzájomné plnenia (§ 457 Občianskeho zákonníka).

Z odôvodnenia tohto rozsudku tiež vyplýva tak, ako súd uviedol už vyššie, že ku dňu vyhlásenia rozsudku žalobkyňa uhradila sumu 1.841,45 eur žalovanému a bol jej poskytnutý úver vo výške 1.166,40 eur, teda zaplatila veriteľovi viac ako mala. Vzhľadom k tomu, že súd dospel k záveru, že nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy, žalovanému (PROFI CREDIT Slovakia s.r.o.) nemôže patriť žiadne plnenie zo Zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 27.11.2009, ale len plnenie z titulu vrátenia bezdôvodného obohatenia, ktoré poskytnutím peňažných prostriedkov nastalo na strane žalobkyne. Je evidentné, že žalobkyňa prijala plnenie v sume 1.166,40 eur a žalovanému uhradila sumu 1.841,40 eur, čo vyplýva z výpovede žalobkyne na pojednávaní dňa 4.2.2015 v konaní č. 13C/145/2014, čo žalovaný

v tomto konaní nespochybnil. Žalovaný takto prijal plnenie nad rámec poskytnutého plnenia

v sume 675,05 eur, čo predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, lebo prijal plnenie z neplatného právneho úkonu (§ 40 ods. 1 OZ). Žalobkyňa v konaní č. 11Csp/46/2017 vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý je ale premlčaný v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe a tiež trojročnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa potvrdila vo svojej výpovedi, že dňa 25.11.2009 uzatvorila Zmluvu o revolvingovom úvere, ktorú opatrla svojím podpisom, sama považovala tento úver za bezúročný a bez poplatkov, lebo zmluva neobsahovala predpísané zákonné náležitosti. Na pojednávaní dňa 4.2.2015 v konaní č. 13C/145/2014 vo svojej výpovedi uviedla, že reálne jej veriteľ PROFI CREDIT Slovakia s.r.o. vyplatil sumu 1.166,40 eur a do dňa pojednávania v tejto veci zaplatila viac, ako 1.800,- eur, preto nedlhuje už veriteľovi žiadnu sumu. Z uvedenej výpovede žalobkyne vyplynulo, že sa dozvedela o tom, že zaplatila veriteľovi spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. viac ako mala minimálne dňa 4.2.2015, teda od tohto dňa začína plynúť dvojročná premlčacia subjektívna doba, ktorá uplynula dňa 4.2.2017. V tento deň sa dozvedela preukázateľne (možno aj skôr), že došlo

k bezdôvodnému obohateniu na strane veriteľa PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., pretože zaplatila viac ako mala a tiež vedela, kto sa na jej úkor obohatil. Súd zobral do úvahy jej výpoveď zo 4.2.2015, kedy vo svojej výpovedi jasne a zrozumiteľne uviedla, že už vedela, že zaplatila veriteľovi viac ako mala. Keďže zmluva je absolútne neplatný právny úkon

z dôvodov uvedených v rozsudku OS PD č. k. 13C/145/2014, od tohto okamihu, t. j. odo dňa uzavretia zmluvy od 27.11.2009 začala plynúť objektívna trojročná premlčacia doba, pretože od tohto dňa skutočne

došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane veriteľa PROFI CREDIT Slovakia s.r.o. bez ohľadu na to, či o tom žalobkyňa vedela alebo nie. Trojročná premlčacia doba ubehla 27.11.2012. Keďže márne uplynuli obidve premlčacie doby a bola vznesená námietka premlčania v priebehu konania zo strany žalovaného vo veci č. k. 11Csp/46/2017, súd žalobu z dôvodu vznesenej námietky premlčania zamietol, lebo ubehla subjektívna aj objektívna premlčacia doba, lebo návrh na začatie konania bol podaný na OS PD dňa 16.3.2017. Súd sa stotožnil s dôvodmi neplatnosti Zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 27.11.2009 uvedených v rozsudku OS PD č. k. 13C/145/2014, ktorá je neplatná pre nedodržanie písomnej formy, ktorú vyžaduje § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, preto je podľa § 37 ods. 1 cit. zákona absolútne neplatným právnym úkonom. Čo sa týka 10-ročnej premlčacej doby, na preukázanie úmyslu konajúcej osoby (PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o.) získať bezdôvodné obohatenie nestačí len všeobecné tvrdenie o zaužívaní praxi PROFI CREDIT Slovakia s.r.o. pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, resp. vedomosť o tom, že viaceré nároky voči spotrebiteľom boli v dôsledku súdnej kontroly spotrebiteľských zmlúv súdom vyhlásené za neplatné alebo považované za bezúročné a bez poplatkov. Pre možnosť súdu konštatovať vedomostnú zločku úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť by bolo nutné v každom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia konkrétnej zmluvy s konkrétnymi zmluvnými stranami preukazovať, že žalovaný ako úverový veriteľ v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe zmluvy skutočne vedel alebo aspoň bol upozornený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje na úkor dlžníkov. Žalovaný skutočne chcel získať odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver (70 %), táto skutočnosť ale nedokazuje jeho úmysel získať bezdôvodné obohatenie. Úmyselné konanie zo strany žalovaného nebolo preukázané pri získaní bezdôvodného obohatenia, ktoré by malo vplyv na predĺženie objektívnej premlčacej doby z troch rokov na desať rokov. V konaní je nepochybné, že žalovaná strana PROFI CREDIT Slovakia s.r.o. je zodpovedná za porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne, ktorá preplatila úver, hoci zmluva o revolvingovom úvere bola absolútne neplatná pre nedodržanie písomnej formy. Súd považoval za podstatné uviesť, že v zmluve o revolvingovom úvere bola neprimeraná odplata vo výške 70 %, čo súd vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a takáto výška odplaty, t. j. dohodnutých úrokov je v rozpore s dobrými mravmi a vysoko prekračuje úrokovú sadzbu poskytovanú bankami za obdobné úvery. Každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách a žalobkyňa v postavení spotrebiteľa má zákonné právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve vyplývajúce z § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z. z., pričom tento výklad je v súlade aj s judikatúrou Európskeho súdneho dvora, ktorej charakteristickou črtou je ochrana spotrebiteľa ako slabšej strany. V tejto väzbe súd posudzoval aj obsah náležitosti upravených v spotrebiteľskej zmluve. Súd uplatnenú výšku primeraného finančného zadostučinenia 800,- eur považoval za vysokú, považoval za primeranú sumu 400,- eur s prihliadnutím aj na výšku úveru 1.166,40 eur, ktorá bola žalobkyňi poskytnutá, ale aj s prihliadnutím na sumu, ktorú žalovaná uplatňovala v konaní. Túto sumu považuje za primeranú s prihliadnutím i na morálnu a majetkovú ujmu žalobkyne, ktorej žalovaný zrážal zo mzdy ďalšie sumy na základe žiadosti žalovaného zo dňa 27.7.2015, hoci už bol vydaný rozsudok vo veci č. k. 13C/145/2014 zo dňa 4. februára 2015. Súd prihliadol na to, že žalobkyňa bola v konaní č. k. 13C/145/2014 úspešná a nemusela preukazovať, že titulom porušenia spotrebiteľského práva bola jej ako spotrebiteľovi ujma skutočne aj spôsobená. Súd poukázal aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/389/2015. Pokiaľ žiadala žalobkyňa viac titulom primeraného finančného zadostučinenia, súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol ako nedôvodnú.

2. Proti tomuto rozhodnutiu vo výroku II. a IV. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil, kedy nárok na finančné zadostučinenie nevzniká, z dôvodu, že súd prvej inštancie nemal preukázané splnenie podmienok podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., súd prvej inštancie nevyhodnotil námietku premlčania uplatnenú voči nároku na finančné zadostučinenie, súd prvej inštancie povrchno a nepreskúmateľne odôvodnil výšku priznaného nároku, v konaní bolo výpovedou žalobkyne ako sporovej strany preukázané, že žalobkyňa ani nevedela že uplatňuje nejaké finančné zadostučinenie a teda ostalo minimálne sporné, či podanie právneho zástupcu o rozšírení žaloby zodpovedá vôli žalobkyne ako jej vlastnému a skutočnému zámeru uplatňovať nejaký nárok na finančné zadostučinenie. Poukázal na § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. Účelom tohto ustanovenia bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadostučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní, a nie primerané zadostučinenie priamo za ich akékoľvek porušenie (bez ohľadu na ich účelné uplatnenie v súdnom konaní a jeho potrebu). Ak by chcel zákonodarca priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadostučinenie za každé porušenie spotrebiteľského práva, zakotvil by to priamo (za porušenie), a

neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne (účelne) domáhal jeho ochrany na súde. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že podmienkou pre uplatňovanie nároku na finančné zadosťučinenie je že spotrebiteľ vystupoval v konaní ako žalujúca strana a že na základe ním podanej žaloby došlo k uplatneniu jeho práv v konaní pred súdom. Táto podmienka splnená nebola, pretože v konaní vedenom pod sp. zn. 13C/145/2014 pred OS PD žalobca ako žalujúca strana nevystupoval. Z uvedeného ustanovenia ďalej vyplýva, že podmienkou je záver o tom, že došlo k porušeniu ustanovenia určeného na ochranu spotrebiteľa. V konaní vedenom pod sp. zn. 13C/145/2014 bolo rozhodnuté na základe záveru o neuzavretí zmluvy s odkazom na § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, čo je ustanovenie obsahovo i systematicky zaradené nie medzi osobitnú úpravu spotrebiteľských zmlúv. V uvedenom spore teda nebolo rozhodnuté na základe porušenia práva žalobkyne ako spotrebiteľa, čím nie je splnená ani ďalšia podmienka pre vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Z týchto dôvodov preto žalovaný tvrdí, že vykonaným dokazovaním neboli v konaní osvedčené žiadne skutočnosti, ktoré by preukázali vznik a oprávnenosť nároku na finančné zadosťučinenie. Súd prvej inštancie sa nezaoberal námietskou premlčacia, ktorú žalovaný uplatnil aj voči uplatnenému nároku na finančné zadosťučinenie. Poukázal na § 220 ods. 2 CSP a na rozhodovaciu činnosť ÚS SR (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06, III. ÚS 107/07, III. ÚS 311/07). Napádaný rozsudok neobsahuje označenie žiadnej skutočnosti vyplývajúcej z vykonaného dokazovania. Nedostatok odôvodnenia sumy primeraného finančného zadosťučinenia zásadným spôsobom odporuje zákonu. Nie je z neho zrejmé, v čom je napríklad daná primeranosť. Z pojmu „primeranosť“ možno vyvodiť, že súdu je daná možnosť a povinnosť postupovať individuálne, hodnotiť a posudzovať okolnosti konkrétneho zásahu, prípadne stanoviť ďalšie kritériá pre posúdenie každého prípadu. Žalovaný namieta nepreskúmateľnosť rozsudku aj preto, lebo odkaz súdu na uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/389/2015 nemá s prejednávanou vecou spoločné ani skutkové a ani právne súvislosti. Nie je preto zrejmé, na základe čoho súd na dané rozhodnutie odkazuje a akým spôsobom ho pri rozhodovaní použil. Žalovaný napáda rozsudok z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a záverov a pre nesprávne právne posúdenie, a tiež aj pre nepreskúmateľnosť, teda podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napádanej časti a o veci sám rozhodol tak, že žalobu zamietne aj v časti, v ktorej jej bolo vyhovené a žalovanému prizná právo na plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie. Žalovaný si uplatňuje nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní a náhradu iných trov odvolacieho konania za súdny poplatok platený na základe podaného odvolania.

3. Proti tomuto rozhodnutiu vo výroku IV. podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá uviedla, že rozsudok v tejto časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie nesprávne posúdil procesný úspech/neúspech v zmysle § 255 CSP. Súd prvej inštancie nesprávne matematicky spočítal úspech žalovaného a neúspech žalobkyne. Žalobkyňa bola úspešná v rozsahu 100 % čo do výroku o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia a neúspešná v rozsahu 100 % čo do výroku o zamietnutí vydania bezdôvodného obohatenia. Z toho vyplýva, že čistý úspech žalovaného je vo výške 0 % a čistý neúspech žalobkyne je 0 %. Pre posúdenie úspechu v časti výroku ohľadne priznania/nepriznania finančného zadosťučinenia nie je smerodajná výška priznaného finančného zadosťučinenia, a teda či súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v celej výške uplatnenej žalobou alebo jeho výšku stanovil v súlade s úvahou súdu, ale rozhodnou skutočnosťou je samotný fakt, či súd primerané finančné zadosťučinenie priznal alebo nepriznal. Nakoľko v danom prípade, súd rozhodol o priznaní finančného zadosťučinenia bola žalobkyňa v tejto časti žaloby úspešná v rozsahu 100 % bez ohľadu na výšku priznaného finančného zadosťučinenia. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala i na rozsudok KS NR zo dňa 07.06.2018 sp. zn. 9Co/380/2017, ktorým vyslovil záver, že „o trovách celého konania, keďže odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a úspešnej žalobkyne v konaní priznal nárok na náhradu trov celého konania. Žalobkyňa bola úspešná v určujúcom výroku, v ktorom bolo rozhodnuté, že právny vzťah z úverovej zmluvy nie je a rovnako bola úspešná aj vo výške finančného zadosťučinenia, keď suma, ktorú jej odvolací súd priznal bola závislá vyslovene od úvahy súdu.“. Vzhľadom na § 255 CSP požiadala aby súd žiadnej zo strán nepriznal náhradu trov konania. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok vo výroku IV. zmenil tak, že žiadna zo strán konania nemá právo na náhradu trov konania.

4. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Uviedla, že žalovaný v odvolaní uvádza, že prvoinštančný súd nesprávne priznal nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie. S názorom žalovaného nemožno súhlasiť, nakoľko prvoinštančný súd

v odôvodnení rozsudku jasne a dostatočne uviedol na základe akých dôvodov mal za preukázané, že žalobkyňa má nárok na primerané finančné zadosťučinenie. K nároku na primerané finančné zadosťučinenie poukázala na uznesenie KS Prešov sp. zn. 20Co/96/2013, z 28.10.2013, ktorý názor podporuje aj judikatúra (NS ČR 30Cdo 4431/2007). Žalobkyňa má za to, že vykonaním dokazovaním prvoinštančný súd správne dospel k záveru ohľadne vzniku a oprávnenosti nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritéria a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a podobne. Spotrebiteľ nie je povinný preukázať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla a spotrebiteľ sa úspešne domáhal ochrany svojich práv. Žalobkyňa zastáva názor, že sa prvoinštančný súd dostatočným spôsobom vypořiadal s otázkou výšky priznanej sumy finančného zadosťučinenia, a to v bode 32 napadnutého rozsudku. Prvoinštančný súd vychádzal pri určovaní výšky sumy finančného zadosťučinenia zo skutočnosti, že v zmluve o revolvingovom úvere bola neprimeraná odplata vo výške 70 % čo bolo súdom vyhodnotené ako neprijateľná zmluvná podmienka, nakoľko dohodnutá výška úrokov vysoko prekračuje úrokovú sadzbu poskytovanú bankami za obdobné úvery, a je teda v rozpore s dobrými mravmi. Rovnako pri určovaní výšky finančného zadosťučinenia súd vzal do úvahy i samotnú výšku poskytnutého úveru v sume 1.166,40 eur. Konajúci súd prihliadol i na zrážky zo mzdy, ktoré žalovaný zrážal žalobcovi a to aj v čase po vydaní rozsudku OS PD sp. zn. 13C/145/2014 zo dňa 04.02.2015. Berúc do úvahy všetky tieto okolnosti prvoinštančný súd dospel k záveru, že s prihliadnutím na morálnu i majetkovú ujmu žalobcu výška primeraného finančného zadosťučinenia predstavuje sumu 400,- eur. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zák. č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Žaloba o primerané finančné zadosťučinenie, je nadstavbou základného konania, v ktorom bol žalobca, ako spotrebiteľ úspešný, t. j. konania vedeného na OS PD sp. zn. 13C/145/2014. Žaloba o primerané finančné zadosťučinenie, je dôsledkom úspechu spotrebiteľa v základnom konaní. Ak je spotrebiteľ úspešný v základnom konaní, nemôže byť neúspešným v nadväzujúcom konaní, čo vyplýva z definície implikácie vo výrokovej logike a zo zmyslu a cieľa § 3 ods. 5, veta tretia zák. č. 250/2007 Z. z. (ďalej len ZoOS). Podľa platného znenia normy § 3 ods. 5 posledná veta ZoOS, má právo na primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľ. Platné znenie normy teda žiadnu ujmu a ani hrozbu ujmy nevyžaduje. Poukázala pritom aj na § 217 ods. 1 CSP. Podmienkou práva spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie nie je porušenie spotrebiteľskej zmluvy, ale konkrétne súdne konanie, v ktorom bol občan, ako spotrebiteľ, úspešný. Tento predpoklad bol naplnený vydaním Rozsudku OS PD sp. zn. 13C/145/2014. Keďže žalobca úspešne uplatnil porušenie práva na OS PD sp. zn. 13C/145/2014, patrí mu primerané finančné zadosťučinenie za toto uplatnenie práva. Hmotnoprávnou podmienkou na primerané finančné zadosťučinenie je úspešné uplatnenie práva alebo povinností, v zmysle § 3 ods. 5 posledná veta ZoOS na súde. Podmienkou však nie je iná zmluva, ale každé úspešné súdne konanie. V tejto súvislosti poukázala na uznesenie KS Prešov, sp. zn. 18Co/34/2014, zo 16.2.2015. Krajský súd zdôraznil, že spotrebiteľ, ktorý splnil hmotnoprávne podmienky nároku podľa § 3 ods. 5 ZoOS má nárok na primerané finančné zadosťučinenie, dokonca aj vtedy, keď je sám veriteľovi dlžný. Žalobca úver preplatil. Krajský súd vysvetlil podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Na podporu vyššie uvedeného právneho názoru poukázala aj na ďalšie rozhodnutia: rozsudok KS Prešov, sp. zn. 7Co/350/2015 z 31.3.2016. K možnému negatívnemu postojú žalovaného, poukázala aj na § 4 ods. 2 písm. b) ZoOS. Má za to, že nemajetkovú ujmu nie je možné posudzovať napr. podľa zák. č. 514/2003 Z. z., ale ako primerané finančné zadosťučinenie podľa ZoOS. Poukázala na čl. 3 ods. 2 CSP. Zastáva názor, že nie je náhoda, že zákonodarca používa slovné spojenie, primerané finančné zadosťučinenie, a nie slovné spojenie, nemajetková ujma. Ide o samostatné právne inštitúty, ktoré nemožno zamieňať. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu ZoOS, či už v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritériá na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť,

že novšie znenie ZoOS dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené ZoOS alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Aj pri výklade § 3 ods. 5 ZoOS v znení účinnom do 9.6.2013 treba zdôrazniť, že zákonodarca formuloval uvedené ustanovenie tak, že ak porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu (Bez toho, aby ujma nastala alebo čo len hrozila. Postačuje spôsobilosť porušenia práva alebo povinnosti viesť k ujme spotrebiteľa.), tak základ nároku na finančné zadosťučinenie je daný (arg. „má právo“). Po 9.6.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej ZoOS alebo osobitnými predpismi. Aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia, treba vychádzať

z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. V Slovenskom právnom poriadku, sa pojem finančného zadosťučinenia, resp. nemajetkovej ujmy, používa pri viacerých právnych inštitútoch

a netvrdila, že sa v nich nenachádzajú spoločné prieniky, ktoré sú, ako základné princípy, použiteľné. Ale špeciálnou úpravou, obsiahnutou pri tom ktorom inštitúte, nemožno nahradiť špeciálnu úpravu, obsiahnutú pri inom inštitúte, ako to robí súd prvej inštancie v súdnej veci, keď úplne iné podmienky, umožňujúce priznanie zadosťučinenia pri ochrane osobnosti, chce aplikovať na primerané finančné zadosťučinenie podľa ZoOS. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia platí od 1.7.2007 a pri vzniku inštitútu ochrany osobnosti,

o spotrebiteľskom práve a o primeranom finančnom zadosťučinení, nikto nemal ani len tušenie. Spotrebiteľské právo je novým právom, je to právo tretieho tisícročia a na jeho pochopenie je potrebné nielen byť patrične odborne pripraveným, ale je predovšetkým na jeho aplikáciu potrebná ľudská a občianska zrelosť a moderné sociálne cítenie, nevyhnutné na riadne fungovanie moderného sociálneho štátu. To nie je možné bez zbavenia sa starých

a prekonaných stereotypov, predsudkov a dogiem, najmä čo sa týka dogmy o autonómii vôle. Ochrana spotrebiteľa nie je zneužívaním práva, ako sa zdá, že naznačuje súd prvej inštancie,

v kontexte odôvodnenia svojho rozsudku. Spotrebiteľské právo predstavuje prierezové právne odvetvie. Je založené na myšlienke ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany pred obratnosťou obchodníkov. Vychádza sa z toho, že spotrebiteľ z dôvodu svojej neskúsenosti či neznalosti nie je schopný konkurovať vyškoleným a skúseným profesionálom, ovládajúcim techniky moderného obchodu. V spotrebiteľskom práve platí princíp kumulácie ochrany spotrebiteľa. Jednotlivé úpravy ochrany spotrebiteľa sa aplikujú vedľa seba a nezávisle na sebe. Ak prichádza do úvahy použitie viacerých právnych úprav na ochranu spotrebiteľa, nevylučujú sa a je ich možné využiť vedľa seba. V spotrebiteľských vzťahoch musí byť základným princípom princíp dôvery. Ak spotrebiteľ uskutočňuje právny úkon v dôvere

v určitý, druhou stranou prezentovaný stav, musí byť chránený. Ak obchodník dôveru zneužije, využijúc spotrebiteľove „slabé“ danosti a stránky, či už oblasti sociálnej, vzdelanostnej, mentálnej, atď., má za to niesť zodpovednosť a na to slúži aj inštitút primeraného finančného zadosťučinenia. Pre priznanie daného nároku pritom nie je relevantné, či k vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie. Na to, aby všeobecný súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie teda úplne postačuje len samotná existencia hrozby vzniku ujmy počas účinnosti ZoOS. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy, ktorá hrozila žalobkyni v súvislosti s bezdôvodným obohatením žalovaného. Priznaná suma zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľke satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Má za to, že za daného stavu s ohľadom na závažné a viacnásobné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné. Pri určení výšky priznaného zadosťučinenia je toho názoru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobcu je suma 400,- eur, ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľke satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Súd prvého stupňa dospel k správne právnemu záveru, keď priznal žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie. Požiadala aby odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok vo výroku II. ako vecne správny potvrdil a zaviazal žalovaného nahradiť žalobkyni trovy odvolacieho konania.

5. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaných odvolaní podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 C.s.p. a dospel k záveru, že nie sú dôvody pre potvrdenie ani pre zmenu napadnutých výrokov rozhodnutia súdu prvej inštancie.

6. Po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu odvolací súd zistil, že žalobkyňa si podanou žalobou uplatnila zaplatenie žalovanej sumy vo výške 675,05 eur z titulu bezdôvodného obohatenia a po rozšírení návrhu aj zaplatenie sumy vo výške 800 eur z titulu primeraného finančného zadosťučinenia. Súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 400 eur z titulu primeraného finančného zadosťučinenia (výrok II.) a vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok I. a III.). Žalovaný v priebehu konania vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku a to v odpore proti platobnému rozkazu (č.l. 20-21), ktorým bol zaviazaný k zaplateniu sumy 675,05 eur s príslušenstvom, keď uviedol, že vznáša k uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia námietku premlčania ako aj vo vyjadrení žalovaného k nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zo dňa 15.5.2018 (č.l. 123), v ktorom žalovaný uviedol, že nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia bol uplatnený po uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty.

7. Námietkou premlčania vznesenou stranou sporu sa musí konajúci súd zaoberať a vysporiadať. V danej veci je potrebné sa zamerať nato, kedy a v akej forme možno uplatniť námietku premlčania, aby nastali jej účinky a zároveň, ako je potrebné skutkovo a právne túto námietku zdôvodniť. Na formu námietky premlčania zákon nestanovuje žiadne požiadavky. Z hľadiska formy teda môže byť námietka premlčania uplatnená ako písomne, tak aj ústne a súd na premlčanie prihliadne na námietku dlžníka. Na námietku premlčania nie sú kladené žiadne obsahové požiadavky. Na námietku premlčania súd prihliadne len vtedy, ak sa dlžník premlčania dovoľá a ak z jeho prejavu (písomného alebo ústneho) je možné jednoznačne vyvodiť, že premlčanie namieta. Pokiaľ žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 15.5.2018 uviedol, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie bol uplatnený žalobcom po uplynutí subjektívnej premlčacej doby a teda po uplynutí premlčacej lehoty, je možné s ohľadom na skoršie vznesenú námietku premlčania vyvodiť uplatnenie námietky premlčania nielen k uplatnenému bezdôvodnému obohateniu, ale aj k uplatnenému primeranému finančnému zadosťučineniu. Žalovaný neuvádzal len samotný časový aspekt uplatnenia nároku (to zn. dátum, kedy si ho žalobca mohol uplatniť a kedy si ho aj uplatnil), ale uvádzal ho z pohľadu plynutia premlčacej subjektívnej lehoty, pričom skonštatoval, že žalobca si nárok uplatnil po uplynutí premlčacej lehoty.

8. Medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania patrí právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, čo vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Takýmto argumentom, ku ktorému sa súd musí vyjadriť je aj vznesená námietka premlčania.

9. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie súdu prvej inštancie nie je v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p., nakoľko súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal so vznesenou námietkou premlčania len vo vzťahu k uplatnenému bezdôvodnému obohateniu, ale k uplatnenému primeranému finančnému zadosťučineniu neuviedol žiadne odôvodnenie. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, či sa s námietkou premlčania súd prvej inštancie zaoberal, a ak aj áno, ako ju vyhodnotil. Podľa aktuálneho znenia Civilného sporového poriadku nepreskúmateľnosť súdneho rozhodnutia nie je odvolacím dôvodom a nie je ani výslovným dôvodom pre zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 389 ods. 1 C.s.p.). Uvedené však neznamená, že súd prvej inštancie nemusí rešpektovať § 220 ods. 2 C.s.p. o náležitostiach rozhodnutia súdu v časti odôvodnenia a vôbec, resp. dodatočne neodôvodniť záver svojho rozhodnutia. Pokiaľ súd neodôvodní svoje rozhodnutie s náležitosťami podľa § 220 ods. 2 C.s.p., odíme strane právo konať pred súdom. Odňatie možnosti konať pred súdom je odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. a dôvodom, pre ktorý odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. Pokiaľ by totiž odvolací súd podrobil odvolaciemu prieskumu nedostatočne odôvodnený záver súdu prvej inštancie, namiesto, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie založené na tomto závere ako nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie, porušil by tým nielen zásadu dvojinstančnosti konania, ale v konečnom dôsledku i rovnosť sporových strán.

10. Napadnutý výrok IV. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania odvolací súd ako výrok závislý od rozhodnutia vo veci samej zrušil a súd prvej inštancie v novom rozhodnutí rozhodne opätovne aj o nároku na náhradu trov konania v súlade s ustanovením § 255 C.s.p..

11. Odvolací súd konštatuje, že neboli splnené predpoklady ani pre opakovanie dokazovania a ani pre jeho doplnenie odvolacím súdom, preto musel odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. a výroku IV. v zmysle § 389 ods. 1 písm. b / C.s.p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

12. Súd prvej inštancie v ďalšom konaní vec opätovne prejedná a zameria sa na tie skutočnosti, ktoré boli odvolacím súdom súdu prvej inštancie vytýkané. Nové rozhodnutie súdu prvej inštancie musí byť odôvodnené v súlade s § 220 ods. 1 C.s.p.. musí obsahovať skutkové zistenia súdom prvej inštancie, hodnotenie dôkazov a odôvodnenie musí mať oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd prvej inštancie nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu.

13. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 396 ods. 3 C.s.p. v novom rozhodnutí vo veci samej.

14. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerov hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).